

Vlaamse Regulator van de Elektriciteits- en Gasmarkt
Publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap
Graaf de Ferrarisgebouw | Koning Albert II-laan 20 bus 19 | B-1000 Brussel
Tel. +32 2 553 13 79 | Fax +32 2 553 13 50
Email: info@vreg.be
Web: www.vreg.be

Mededeling van de Vlaamse Regulator van de Elektriciteits- en Gasmarkt

van 5 maart 2013

met betrekking tot de principes en procedure ter implementatie van het
solidariteitsmechanisme

Inleiding

Met deze mededeling wordt de mededeling van 5 april 2012 (MEDE-2012-02) opgeheven.

Artikel 7.1.6 van het Energiedecreet stelt:

§ 1. De netbeheerders kennen een minimumsteun toe voor de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen die is opgewekt in installaties aangesloten op hun net, voorzover de producent zelf daarom verzoekt. Als bewijs van zijn productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen, draagt de producent het overeenstemmende aantal groenestroomcertificaten over aan de betrokken netbeheerder.

...

§ 2. De netbeheerders brengen op regelmatige tijdstippen de certificaten die aan hen werden overgedragen op de markt om de kosten die verbonden zijn aan de verplichting, vermeld in § 1, te recupereren. De VREG zorgt voor de transparantie en de regulariteit van de verkoop van die certificaten door de netbeheerders.

De lijsten van de overgedragen certificaten en van de certificaten die door de netbeheerders op de markt werden gebracht, worden maandelijks door de netbeheerders aan de VREG meegedeeld.

Vanaf het jaar 2010 verrekenen de netbeheerders, met uitzondering van de netbeheerder die overeenkomstig de federale Elektriciteitswet ook als transmissienetbeheerder is aangeduid, jaarlijks in het jaar n onderling de kost van de verplichting, vermeld in § 1, in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar n-1. De te verdelen kost wordt per netbeheerder beperkt tot een percentage van het distributiebudget, dat overeenstemt met het aandeel dat de kost van de verplichting voor alle betrokken netbeheerders samen vertegenwoordigt in het totale distributiebudget, plus 5 %.

...

Artikel 7.1.7 van het Energiedecreet stelt:

§ 2. De netbeheerders brengen op regelmatige tijdstippen de warmtekrachtcertificaten die aan hen werden overgedragen op de markt om de kosten die verbonden zijn aan de verplichting, vermeld in § 1, te recupereren. De VREG zorgt voor de transparantie en de regulariteit van de verkoop van die warmtekrachtcertificaten door de netbeheerders.

De lijsten van de overgedragen warmtekrachtcertificaten en van de warmtekrachtcertificaten die door de netbeheerders op de markt werden gebracht, worden maandelijks door de netbeheerders aan de VREG meegedeeld.

Vanaf het jaar 2010 verrekenen de netbeheerders, met uitzondering van de netbeheerder die overeenkomstig de federale Elektriciteitswet ook als transmissienetbeheerder is aangeduid, jaarlijks in het jaar n onderling de meerkost van de verplichting, vermeld in § 1, in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar n-1. De te verdelen kost wordt per netbeheerder beperkt tot een percentage van het distributiebudget, dat overeenstemt met het aandeel dat de kost van de verplichting voor alle betrokken netbeheerders samen vertegenwoordigt in het totale distributiebudget, plus 5 %.

...

De in het vet aangeduide bepalingen zijn de bepalingen met betrekking tot de solidarisering van de kosten van de minimumsteun (hierna "solidarisering").

In de memorie van toelichting bij het Energiedecreet staat:

Voor GSC:

7.1.6 "Verder werd ook een regeling ingevoerd die bepaalt dat vanaf het jaar 2010 de distributienetbeheerders jaarlijks onderling de kost van deze minimumsteun verdelen in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar. Deze verdeling is echter beperkt. De kost is deze van het opkopen van groenestroomcertificaten door een bepaalde Vlaamse distributienetbeheerder boven de gemiddelde kost van het opkopen van groenestroomcertificaten door de Vlaamse distributienetbeheerders. Dus, als de kost voor het opkopen van groenestroomcertificaten gemiddeld 5% van het budget bedraagt en de in rekening te brengen meerkost 5% van het budget, wordt per netbeheerder de kost tot 10% verhoudingsgewijs gespreid over alle netbeheerders en wordt desgevallend de kost boven 10% door de betreffende netbeheerder zelf gedragen.

Voor WKC:

7.1.7 "Ook hier wordt een regeling ingevoerd die bepaalt dat vanaf het jaar 2010 de distributienetbeheerders jaarlijks onderling de meerkost van deze minimumsteun verdelen in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar."

De voorliggende mededeling legt nader in detail vast hoe de berekeningen nodig voor de uitvoering van deze bepaling zullen gebeuren. De VREG heeft de algemene bevoegdheid om toe te zien op de naleving van de bepalingen van het Energiedecreet, dus ook op de naleving van artikel 7.1.6 en 7.1.7 van het Energiedecreet.

De geest van de wetgeving verwijst enerzijds naar het solidariseren van de kosten verbonden aan de opkoopverplichting en anderzijds naar een verplichting voor de netbeheerder om zo kostenefficiënt mogelijk om te gaan met deze verplichting. Het solidariseren van de kosten moet verhinderen dat het ene netgebied veel hogere nettarieven zou hebben dan een ander netgebied als gevolg van een opkoopverplichting die een globaal Vlaams steunbeleid weerspiegelt waarbij de groei in decentrale productie (en het halen van bepaalde doelstellingen) alle Vlamingen ten goede komt. In de wetgeving wordt wel rekening gehouden met een plafond.

1. Algemene principes

Artikel 7.1.6 en 7.1.7 van het Energiedecreet stellen dat de distributienetbeheerders de kosten van hun verplichting tot aankoop van groenestroom- en warmte-kraftcertificaten tegen de minimumsteunprijs onderling moeten verdelen.

1.1. Welke distributienetbeheerders?

De solidarisering van deze meerkosten is van toepassing op alle Vlaamse (elektriciteits-) distributienetbeheerders, met uitzondering van Elia (dat aangewezen is als beheerder van het plaatselijk vervoernet van elektriciteit, maar uitdrukkelijk hier wordt uitgesloten: "met uitzondering van de netbeheerder die overeenkomstig de federale Elektriciteitswet ook als transmissienetbeheerder is aangeduid").

1.2. Voor welk jaar?

De eerste verrekening (solidarisering) van de kosten gebeurde in 2010. Het ging om de kosten die gemaakt werden in het jaar N-1 (2009) in het kader van de maatregel van de minimumsteun bedoeld in artikel 7.1.6 van het Energiedecreet. Er waren toen nog geen te solidariseren kosten in het kader van warmte-kraftcertificaten (art. 7.1.7 van het Energiedecreet), enkel van groenestroomcertificaten. De uitbetaling door de netbeheerders van gelden ten opzichte van elkaar gebeurde voor het eerst in het jaar 2010.

De solidarisering van de minimumsteun gebeurt dus het jaar volgend op het jaar waarin de groenestroom- en warmte-kraftcertificaten door de netbeheerder werden opgekocht. Het jaar waarin wordt gesolidariseerd noemen we het jaar N. Het jaar waarvoor de gemaakte kosten worden gesolidariseerd noemen we het jaar N-1.

1.3. Welke kosten?

Niet alle kosten die door de netbeheerder worden gemaakt in het kader van de minimumsteun, kunnen worden ingebracht in het solidariseringsmechanisme.

De te solidariseren kost wordt per netbeheerder beperkt tot een percentage van het distributiebudget, dat overeenstemt met het aandeel dat de kost van de verplichting voor alle betrokken netbeheerders samen vertegenwoordigt in het totale distributiebudget, plus 5 % (= hierna "plafond").

2. Berekening van de (meer)kost van de minimumsteun

De regeling voorzien in artikelen 7.1.6 en 7.1.7 van het Energiedecreet bepaalt dat vanaf het jaar 2010 de distributienetbeheerders jaarlijks onderling de kost (van jaar N-1) van deze minimumsteun verdelen in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar N-1. In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt dat het gaat om de meerkost van de minimumsteun.

De meerkost van de minimumsteun is de minimumsteun verminderd met de prijs die de netbeheerder theoretisch kan recupereren door de verkoop van de aangekochte (groenestroom- of warmtekracht)certificaten¹. Op basis van de artikelen 7.1.6, §2 en 7.1.7, §2 moeten de netbeheerders immers op regelmatige tijdstippen de certificaten die hen werden overgedragen op de markt brengen om de kosten verbonden aan de verplichting, bedoeld in § 1, te recupereren.

De VREG hanteert in het kader van deze mededeling volgende definities inzake de prijzen waaraan certificaten verhandeld worden en die in de solidariseringsoefening worden gebruikt:

- *Gemiddelde transactieprijs*: dit is de prijs die door de VREG gepubliceerd wordt en die het gemiddelde prijsniveau weerspiegelt waaraan certificaten (groenestroom- of warmtekracht-) verhandeld worden op de bilaterale markt. Deze transacties worden ingevoerd in de door de VREG beheerde certificatedatabank;
- *Gemiddelde veilingprijs*: dit is de gemiddelde prijs die voortvloeit uit de door de netbeheerders gerapporteerde resultaten van hun veilingen;
- *Marktprijs*: economisch begrip dat een optimum/evenwicht aangeeft tussen vraag en aanbod;
- *Belpex beursprijs*: de gemiddelde prijs die voortvloeit uit de handelssessies die op de Belpex Green Certificate Exchange georganiseerd worden;
- *Referentieprijs*: dit is de prijs waarmee de VREG rekent om de meerkost te bepalen, dus het verschil tussen de aankoopkost van de certificaten en de verkoopprijs (= referentieprijs).

De VREG zal de meerkost van de minimumsteun per netbeheerder berekenen als volgt:

Voor groenestroomcertificaten:

Per minimumprijs (afhankelijk van het type hernieuwbare energiebron en het eventueel verschil in gegarandeerde minimumprijs doorheen de tijd): aantal door de DNB in jaar N-1 aangekochte

¹ Het gaat hier om bedragen exclusief btw. "theoretisch" omdat certificaten die aan minimumsteun te koop worden aangeboden aan de distributienetbeheerder (bijvoorbeeld eind december) niet direct (ook nog in dat jaar N-1) op de markt kunnen worden aangeboden tegen de (transactie-)prijs in die laatste maand van het jaar N-1. Een tweede oorzaak van het theoretisch karakter is dat men er van uitgaat dat de netbeheerder kan verkopen aan die bepaalde (gemiddelde) (transactie-)prijs van het jaar N-1.

certificaten tegen bepaalde minimumprijs * (minimumprijs – referentieprijzen groenestroomcertificaten zonder garantie van oorsprong over jaar N-1)

Afhankelijk van het al dan niet bestaan van een significante discrepantie zal ofwel de *gemiddelde transactieprijs*, ofwel de *gemiddelde veilingprijs* als referentieprijzen gelden.

De VREG neemt bij voorkeur als referentieprijzen de *gemiddelde transactieprijs* in plaats van de werkelijke meerkosten voor de distributienetbeheerders.

- De VREG is van oordeel dat dit een drijfveer geeft aan de distributienetbeheerders om aan een zo hoog mogelijke prijs te verkopen. Vaak zal de gemiddelde transactieprijs als referentieprijzen iets hoger zijn dan wat in de realiteit gehaald kan worden. Dit omdat de gemiddelde transactieprijs als referentieprijzen rekening houdt met alle transacties (inclusief lange termijn onderhandse contracten).
- Bij de gemiddelde transactieprijs als referentieprijzen worden alle verrichtingen in rekening genomen zodat de netbeheerder minder kan wegen op deze prijs. Er moet vermeden worden dat individuele netbeheerders de prijs kunnen gaan beïnvloeden zodat de solidariseringssoefening in hun voordeel wordt gestuurd.
- In de wetgeving wordt de solidariseringssoefening gespecificeerd als een "jaarlijkse" verdeling van de meerkosten. Rekenen met de reële kosten in een bepaald jaar zou mogelijk slechts een deel van de certificaten omvatten. De netbeheerder is tot op heden niet verplicht alle certificaten die hem aangeboden werden hetzelfde jaar weer te verkopen. De certificaten hebben een geldigheid van tien jaar, waardoor het mogelijk is certificaten op een later, meer opportuun geacht moment, aan te bieden. Om te vermijden dat er jaarlijks rechtzettingen moeten gebeuren en in combinatie met de incentive om met een zo hoog mogelijke winst (of zo laag mogelijk verlies) te verkopen, wordt gerekend met een transparante richtprijs voor een bepaald jaar (N-1).

De gemiddelde transactieprijs is idealiter representatief voor de toestand op de markt en is dus best niet enkel of grotendeels gebaseerd op de prijs van onderhandse bilaterale contracten. De gemiddelde transactieprijs kan echter afwijken van de marktprijs. Een afwijking tussen "gemiddelde transactieprijs" en de marktprijs kan gedetecteerd worden via:

- De prijs op het beursplatform Green Certificates Exchange van BelPEX, in de mate dat er enerzijds tot een marktprijs wordt gekomen en anderzijds het verhandelde volume significant genoeg is.
- De gegevens die in het kader van de jaarlijkse opvolging van de openbare aanbestedingen "verkoop van certificaten" van de netbeheerders worden verzameld met betrekking tot de verkopen van certificaten door de distributienetbeheerders (cf. artikel 7.1.6, §2, van het Energiedecreet) leveren de facto een marktprijs op (maar geen gemiddelde prijs en een prijs afhankelijk van tijdstip en inhoud van de individuele procedure van de netbeheerder).

Uit deze gegevens kan blijken dat er wel degelijk een meerkosten is, i.e. dat de minimumprijs wel degelijk hoger is dan de marktprijs, terwijl dit uit vergelijking met de transactieprijs op de website van de VREG niet zou blijken. De twee hierboven aangehaalde alternatieven kunnen dan een goede indicatie geven als alternatief voor een onafhankelijke en transparante marktprijs.

Indien de VREG een significante discrepantie vaststelt tussen de gemiddelde transactieprijs en de Belpex beursprijs of gemiddelde veilingprijs van de netbeheerders (cf. supra), dan kan hij er voor kiezen om als referentieprijzen niet de gemiddelde transactieprijs te nemen, maar de *gemiddelde veilingprijs* van de netbeheerders (de VREG kiest een "gemiddelde transactieprijs" voor de gereguleerde markt vast).

Wanneer is er sprake van een **significante discrepantie**? De VREG neemt volgende elementen in beschouwing:

- Zijn er succesvolle BelPEX sessies geweest?
- Werde in deze sessies een (markt)prijs bekomen die in een bepaald netgebied telkens minstens 20% lager is dan de gemiddelde transactieprijs zoals die op de website van de VREG wordt weergegeven?
- Werde er in de loop van het jaar een veilingprijs bekomen die in de verschillende netgebieden telkens minstens 20% lager is dan de gemiddelde transactieprijs zoals die op de website van de VREG wordt weergegeven?
- Is er sprake van een negatieve meerkost terwijl dit in de realiteit (rekening houdend met de reële marktprijs zoals blijkt uit BelPEX of uit een veiling) op geen enkel moment in de loop van het jaar het geval kon zijn?

Derhalve bepaalt de VREG de referentieprijs als: gewogen gemiddelde van de prijs die tijdens de veilingen van alle netbeheerders (incl. Elia) werd bekomen. Hierbij wordt geen rekening gehouden met nulverkopen².

NOOT: Deze mededeling kijkt specifiek naar het solidariseringsmechanisme.. De reële kost voor de distributienetbeheerder zal hoe dan ook afwijken van de meerkost die voor de solidarisering wordt bepaald, maar de meerkost moet er voldoende dicht bij aansluiten.

Voorbeeld: in 2011 bedroeg de gewogen gemiddelde veilingprijs van de netbeheerders (incl. Elia en excl. nulverkopen) 91,27 euro. Dit is een afwijking van 9% ten opzichte van de gemiddelde transactieprijs van 100,39 euro. Dit wil zeggen dat er zeker (een meerderheid van de) verkopen waren die minder dan 20% lager zijn dan de gemiddelde transactieprijs. Er is bovendien geen sprake van een negatieve meerkost. In dit geval was het niet noodzakelijk om in het kader van de solidariseringsoefening gebruik te maken van een andere referentieprijs dan de gemiddelde transactieprijs van 100,39 euro.

Deze regeling bewaakt het principe waarbij de netbeheerder "in de mate van het mogelijke" de kosten van de verplichting moet beperken (cf. §2 van artikel 7.1.6). Indien er echter belangrijke elementen zijn die aantonen dat de netbeheerder tijdelijk in de onmogelijkheid is om de nodige certificaten te verkopen, dan kan de meerkost van de netbeheerder worden bijgesteld door rekening te houden met de veilingprijs van de netbeheerders. Dit neemt niet weg dat recuperatie van de kost op een later tijdstip nog moet gebeuren.

Voor warmte-krachtcertificaten:

Per minimumprijs (afhankelijk van het type hernieuwbare energiebron of het eventueel verschil in gegarandeerde minimumprijs doorheen de tijd): aantal door de DNB in jaar N-1 aangekochte certificaten tegen minimumprijs * (minimumprijs – referentieprijs warmte-krachtcertificaten met Q-functie³ over jaar N-1)

Afhankelijk van het al dan niet bestaan van een significante discrepantie zal ofwel de *gemiddelde transactieprijs*, ofwel de *gemiddelde veilingprijs* als referentieprijs gelden.

De VREG neemt bij voorkeur als referentieprijs de *gemiddelde transactieprijs* in plaats van de werkelijke meerkost voor de distributienetbeheerders.

- De VREG is van oordeel dat dit een drijfveer geeft aan de distributienetbeheerders om aan een zo hoog mogelijke prijs te verkopen. Vaak zal de gemiddelde transactieprijs als referentieprijs iets hoger zijn dan wat in de realiteit gehaald kan worden. Dit omdat de

² Er is sprake van een nulverkoop indien certificaten wel werden aangeboden maar niet verkocht werden.. Dit aantal certificaten wordt dan gewaardeerd aan een verkoopwaarde van nul euro.

³ Die gebruikt kunnen worden in het kader van de certificatenverplichting.

gemiddelde transactieprijs als referentieprijs rekening houdt met alle transacties (inclusief lange termijn onderhandse contracten).

- Bij de gemiddelde transactieprijs als referentieprijs worden alle verrichtingen in rekening genomen zodat de netbeheerder minder kan wegen op deze prijs. Er moet vermeden worden dat individuele netbeheerders de prijs kunnen gaan beïnvloeden zodat de solidariseringsoefening in hun voordeel wordt gestuurd.
- In de wetgeving wordt de solidariseringsoefening gespecificeerd als een "jaarlijkse" verdeling van de meerkost. Rekenen met de reële kost in een bepaald jaar zou mogelijk slechts een deel van de certificaten omvatten. De netbeheerder is tot op heden niet verplicht alle certificaten die hem aangeboden werden hetzelfde jaar weer te verkopen. De certificaten hebben een geldigheid van tien jaar, waardoor het mogelijk is certificaten op een later, meer opportuun geacht moment, aan te bieden. Om te vermijden dat er jaarlijks rechtzettingen moeten gebeuren en in combinatie met de incentive om met een zo hoog mogelijke winst (laag mogelijk verlies) te verkopen wordt gerekend met een transparante richtprijs voor een bepaald jaar (N-1).

De gemiddelde transactieprijs is idealiter representatief voor de toestand op de markt, en is dus best niet enkel of grotendeels gebaseerd op de prijs van onderhandse bilaterale contracten. De gemiddelde transactieprijs kan echter afwijken van de marktprijs. Een afwijking tussen "gemiddelde transactieprijs" en de marktprijs kan gedetecteerd worden via:

- De prijs op het beursplatform Green Certificates Exchange van BelPEX, in de mate dat er enerzijds tot een marktprijs wordt gekomen en anderzijds het verhandelde volume significant genoeg is.
- De gegevens die in het kader van de jaarlijkse opvolging van de openbare aanbestedingen "verkoop van certificaten" van de netbeheerders worden verzameld met betrekking tot de verkopen van certificaten door de distributienetbeheerders (cf. artikel 7.1.7, §2 van het Energiedecreet) leveren de facto een marktprijs op (maar geen gemiddelde prijs en een prijs afhankelijk van tijdstip en inhoud van de individuele procedure van de netbeheerder).

Uit deze gegevens kan blijken dat er wel degelijk een meerkost is, i.e. dat de minimumprijs wel degelijk hoger is dan de marktprijs terwijl dit uit vergelijking met de transactieprijs op de website van de VREG niet zou blijken. De twee hierboven aangehaalde alternatieven kunnen dan een goede indicatie geven als alternatief voor een onafhankelijke en transparante gemiddelde marktprijs.

Indien de VREG een significante discrepantie vaststelt tussen de gemiddelde transactieprijs en de Belpex beursprijs of gemiddelde veilingprijs van de netbeheerders (cf. supra), dan kan hij er voor kiezen om als referentieprijs niet de gemiddelde transactieprijs te nemen maar de *gemiddelde veilingprijs* van de netbeheerders (de VREG kiest een "gemiddelde transactieprijs" voor de gereguleerde markt vast).

Wanneer is er sprake van een **significante discrepantie**? De VREG neemt volgende elementen in beschouwing:

- Zijn er succesvolle BelPEX sessies geweest?
- Werd in deze sessies een (markt)prijs bekomen die in een bepaald netgebied telkens minstens 20% lager is dan de gemiddelde transactieprijs zoals die op de website van de VREG wordt weergegeven?
- Werd er in de loop van het jaar een veilingprijs bekomen die in de verschillende netgebieden telkens minstens 20% lager is dan de gemiddelde transactieprijs zoals die op de website van de VREG wordt weergegeven?
- Is er sprake van een negatieve meerkost terwijl dit in de realiteit (rekening houdend met de reële marktprijs zoals blijkt uit BelPEX of uit een veiling) op geen enkel moment in de loop van het jaar het geval kon zijn?

Derhalve bepaalt de VREG de referentieprij als: gewogen gemiddelde van de prijs die tijdens de veilingen van alle netbeheerders (incl. Elia) werd bekomen. Hierbij wordt geen rekening gehouden met nulverkopen.

NOOT: Deze mededeling kijkt specifiek naar het solidariseringsmechanisme. De reële kost voor de distributienetbeheerder zal hoe dan ook afwijken van de meerkost die voor de solidarisering wordt bepaald, maar de meerkost moet er voldoende dicht bij aansluiten.

Voorbeeld: in 2011 bedroeg de gewogen gemiddelde veilingprijs van de netbeheerders (incl. Elia en excl. nulverkopen) 23,98 euro. De gemiddelde transactieprijs wijkt met 34,84 euro 30% af van de gemiddelde veilingprijs. Het is dus best mogelijk dat een heel deel, zo niet alle, verkopen van de netbeheerders meer dan 20% afweken van de gemiddelde transactieprijs. Bij nader toezicht blijkt dat slechts voor een zeer beperkt aantal loten (2 van 25 en 1 van 100) een prijs bekomen werd die niet meer dan 20% onder de gemiddelde transactieprijs zat. Bovendien stellen we vast dat er sprake is van een negatieve meerkost indien we zouden rekenen met de gemiddelde transactieprijs van 34,84 euro. Om deze redenen werd gebruik gemaakt van een andere referentieprij, namelijk de gewogen gemiddelde prijs van de veilingen van de netbeheerders (excl. nulverkopen). Op die manier wordt ook verhinderd dat eenzelfde certificaat meerdere keren aan een nulprijs te koop wordt aangeboden en meegenomen in de berekening. Hieruit volgt dat VREG een referentieprij voor 2011 op basis van de veilingprijzen vastkijkt die het beste alternatief voor een marktprijs weerspiegelt (zo groot mogelijk volume – dus op basis van alle netbeheerders). De referentieprij voor 2011 bedroeg 23,98 euro.

Deze regeling bewaakt het principe waarbij de netbeheerder “in de mate van het mogelijke” de kosten van de verplichting moet beperken (cf. §2 van artikel 7.1.7 van het Energiedecreet). Indien er echter belangrijke elementen zijn die aantonen dat de netbeheerder tijdelijk in de onmogelijkheid is om de nodige certificaten te verkopen dan kan, door rekening te houden met de veilingprijs van de netbeheerders, de meerkost van de netbeheerder worden bijgesteld. Dit neemt niet weg dat recuperatie van de kost op een later tijdstip nog moet gebeuren.

Hierbij nog de volgende opmerkingen:

- Bij de bepaling van het aantal door de distributienetbeheerder in het jaar N-1 aangekochte certificaten (groenestroom- en warmte-krachtcertificaten) is de datum van de aanbieding van het certificaat aan de netbeheerder van belang. De VREG zal deze gegevens via zijn databank genereren. De installatie moet aangesloten zijn op het net van de netbeheerder in kwestie of op een gesloten distributienet of privénet dat gekoppeld is aan het net van de netbeheerder in kwestie. Er wordt gerekend met de datum van aanbieding van de certificaten en niet met de datum van betaling door de netbeheerder. Er zal eveneens een onderscheid gemaakt worden tussen certificaten die aan een andere minimumwaarde opgekocht moeten worden als gevolg van het van toepassing zijn van een andere minimumprijs doorheen de tijd en afhankelijk van het type hernieuwbare energie waarvoor het certificaat wordt uitgereikt⁴.
- Er wordt dus de facto van uitgegaan voor de solidariseringsoefening, dat de certificaten die in een bepaald jaar door de netbeheerder aan minimumprijs moeten worden opgekocht, aan de gemiddelde transactieprijs geldend voor dat jaar kunnen worden verkocht.
- De gemiddelde transactieprijs van het jaar N-1 is het gemiddelde van alle maandelijksse prijzen per transactie van:
 - de verkochte groenestroomcertificaten zonder garantie van oorsprong in het jaar N-1, die de VREG op zijn website publiceerde in uitvoering van artikel 6.1.24 van het Energiebesluit van 19 november 2010.

⁴ PV-installaties hebben bijvoorbeeld, afhankelijk van het moment van in dienst name, recht op een minimumprijs per certificaat variërend tussen 90 en 450 euro. Dit onderscheid wordt ook door de VREG gemaakt in zijn berekeningen.

- de verkochte warmtekrachtcertificaten met Q-functie (zonder Garantie van oorsprong) die de VREG op zijn website publiceert in uitvoering van artikel 6.2.19 van het Energiebesluit van 19 november 2010.

Deze door de VREG gepubliceerde cijfers bevatten uitsluitend de bilaterale verkopen. Certificaten die verkocht worden via het beursplatform Green Certificates Exchange van BelPEX worden hier niet in opgenomen. Op het ogenblik dat het verhandelde volume op het beursplatform 2 % van het globaal verhandelde volume overschrijdt, zal ook deze (markt)prijs meegenomen worden in de berekening gewogen à rato het verhandelde volume vanaf het jaar daarop.

De VREG beschikt zelf over de informatie nodig voor het berekenen van bovenstaande gegevens. Via de certificatedatabank weet hij welke groenestroomcertificaten en warmtekrachtcertificaten werden aangeboden en aangekocht door welke netbeheerders tegen welke minimumsteun.

De VREG maakt zowel een berekening van de kost van de minimumsteun per distributienetbeheerder als in totaal voor alle netbeheerders samen en dit zowel voor de aankoopverplichting van groenestroom- als van warmte-krachtcertificaten.

3. Berekening van het plafond

De in het solidariseringsmechanisme in te brengen kosten moeten per distributienetbeheerder worden beperkt tot een percentage van het distributiebudget dat overeenstemt met het aandeel dat de kost van de verplichting voor alle betrokken netbeheerders samen vertegenwoordigt in het totale distributiebudget, plus 5 % (= hierna "plafond").

Om dit plafond te bepalen, berekent de VREG eerst het totale distributiebudget van alle distributienetbeheerders samen.

Het distributiebudget wordt berekend op basis van het laatst goedgekeurde of opgelegde budget⁵ voor het jaar N-1. Er wordt achteraf geen rechtzetting gedaan als de reële budgetten gekend zijn. Er wordt vanuit gegaan dat de opgemaakte voorspelde budgetten de realiteit zo goed mogelijk benaderen en dat alle netbeheerders eenzelfde risico lopen op een bepaalde procentuele afwijking van de gebudgetteerde in vergelijking met de reële cijfers. Er wordt wel rekening gehouden met de goedkeuring door de CREG van een herziening omwille van "uitzonderlijke omstandigheden".

Het hier besproken budget omvat de verschillende klantengroepen⁶. De VREG zal jaarlijks dit distributiebudget per netbeheerder opvragen bij de betrokken netbeheerder⁷ met de vraag om deze cijfers (laatst gekende goedgekeurde gebudgetteerde cijfers voor het jaar N-1) aan de VREG over te maken voor 31 maart van het jaar N.

Volgende rubrieken, verwijzend naar de kostenindeling⁸ in het rapporteringmodel, worden opgenomen in het budget:

1. de tarieven voor gebruik van het net

⁵ In voorkomend geval van een door de CREG opgelegd budget beschikt de netbeheerder niet automatisch over dit budget in de vorm van een aangepast rapporteringmodel. Indien de CREG dit budget voor het jaar N-1 oplegt zal de betrokken DNB het over te maken budget in overeenstemming brengen met de beslissing van de CREG. De DNB zal hoe dan ook het budget overmaken volgens de indeling van het rapporteringmodel (meerjarentarief) zodat de hierna opgesomde kostenrubrieken kunnen overgenomen worden.

⁶ Zoals in de algemene tariefstructuur vastgesteld door het koninklijk besluit van 2 september 2008 betreffende de regels met betrekking tot de vaststelling van en de controle op het totaal inkomen en de billijke winstmarge, de algemene tariefstructuur, het saldo tussen kosten en ontvangsten en de basisprincipes en procedures inzake het voorstel en de goedkeuring van de tarieven, van de rapportering en kostenbeheersing door de beheerders van distributienetten voor elektriciteit (Hoofdstuk I – definities – 16° en 17°).

⁷ Waarbij de mogelijkheid wordt gelaten om ook de CREG hierin te betrekken.

⁸ De nummering van de kostenindeling in het rapporteringmodel (versie ex-ante (budget)) wordt overgenomen.

- 1.1. het basistarief voor het gebruik van het net
- 1.2. het tarief voor systeembeheer
- 1.3. het tarief ter vergoeding van het ter beschikking stellen van toestellen voor het meten, tellen en opnemen
2. het tarief voor openbare dienstverplichtingen
3. de periodieke tarieven voor de ondersteunende diensten
- 5.4. ⁹a. niet-gekapitaliseerde pensioenlasten
 - b. alle verbintenissen ten opzichte van pensioenfondsen

Volgende kosten met betrekking tot periodieke tarieven uit het budget worden niet opgenomen in het over te maken budget:

4. het tarief in verband met het gebruik van het transportnet
5. de tariefposten in verband met de belastingen, heffingen, toeslagen, bijdragen en retributies BEHALVE 5.4.a en 5.4.b

Bij gewestoverschrijdende DNB's worden ook de hierboven vermelde kostenrubrieken gebruikt, maar wordt enkel het aandeel van de Vlaamse regio's weerhouden. Er moet dan ook een onderscheid gemaakt worden tussen kostenelementen waar een opdeling tussen Vlaamse en niet-Vlaamse regio's gekend is en andere elementen:

2. het tarief voor openbare dienstverplichtingen: er wordt gebruik gemaakt van de kosten die specifiek aan Vlaamse regio's toegewezen kunnen worden
1. } de kosten worden verdeeld tussen de Vlaamse en de niet-Vlaamse regio's op basis van
3. } de gebudgetteerde kWh "afname"¹⁰ voor het jaar N-1
- 5.4. }

Op basis van het totale distributiebudget en het totaal van de kosten van de aankoopverplichting (respectievelijk voor groenestroom- en warmtekrachtcertificaten) van de netbeheerders samen kan het percentage worden berekend dat, vermeerderd met 5%, het plafond zal uitmaken van de solidarisering.

Plafond = (meerkost verbonden aan de opkoopverplichting voor alle netbeheerders samen / totaal distributiebudget van alle netbeheerders samen) +5%

Het plafond wordt bepaald voor de solidarisering van de kosten verbonden aan de opkoopverplichting van zowel groenestroom- als warmtekrachtcertificaten.

4. Berekening van de in het solidariseringsmechanisme in te brengen kosten

Vervolgens berekent de VREG per distributienetbeheerder, op basis van dit plafond, welke kosten voor de minimumsteun in het solidariseringsmechanisme mogen ingebracht worden.

De kosten van de individuele distributienetbeheerder voor de aankoopverplichting mogen dan tot het hierboven berekende percentage (plafond) van zijn distributiebudget in het solidariseringssysteem worden ingebracht. De rest moet de distributienetbeheerder zelf dragen.

De VREG gebruikt voor deze berekening het distributiebudget per distributienetbeheerder, gemeld aan de VREG.

⁹ Voor DNB's die vennootschapsbelastingen moeten betalen (rechtsvorm NV hebben) horen deze belastingen (enkel de vennootschapsbelastingen) ook tot het budget.

¹⁰ (versie ex-ante (budget)), eveneens weergegeven in het rapporteringmodel.

In te brengen kosten per distributienetbeheerder:

- In geval het aandeel van de individuele meerkost in het individueel budget van de distributienetbeheerder \leq plafond, mag de distributienetbeheerder de volledige individuele meerkost verbonden aan de opkoopverplichting inbrengen.
- In geval het aandeel van de individuele meerkost in het individueel budget van de netbeheerder $>$ plafond, mag de distributienetbeheerder een individuele meerkost ten belope van $(\text{plafond} * \text{individueel budget})$ inbrengen en dient hij de rest, hetgeen overeenkomt met $(\text{aandeel van de individuele meerkost in het individueel budget} - \text{plafond}) * \text{individueel budget}$, zelf te dragen.

Theoretisch voorbeeld ter verduidelijking:

Veronderstel 2 distributienetbeheerders DNB A en DNB B met de volgende individuele budgetten en meerkosten:

	DNB budget	DNB meerkost	DNB meerkost/ DNB budget	% boven plafond
DNB A	200	30	15%	0%
DNB B	300	120	40%	5%
Totaal	500	150	30% → Plafond = 35%	

- DNB A: aandeel van de meerkost in het individueel budget $<$ plafond
- DNB B: aandeel van de meerkost in het individueel budget $>$ plafond

De in te brengen en zelf te dragen kosten voor beide netbeheerders zien er bijgevolg zo uit:

	Meerkost	In te brengen	Zelf te dragen
DNB A	30	30	0
DNB B	120	$35\% * 300 = \mathbf{105}$	$5\% * 300 = \mathbf{15}$

- DNB A:
 - In te brengen: volledige individuele meerkost
 - Zelf te dragen: /
- DNB B:
 - In te brengen: plafond*individueel budget
 - Zelf te dragen: (aandeel van de individuele meerkost in het individueel budget – plafond)*individueel budget

5. Solidarisering van de kosten van de minimumsteun op basis van geleverde elektriciteit

Ten slotte worden de per distributienetbeheerder in te brengen kosten in het solidariseringsmechanisme samengeteld en verdeeld over de betrokken distributienetbeheerders op basis van de door hen verdeelde hoeveelheid elektriciteit in Vlaanderen in het jaar N-1.

De hoeveelheden verdeelde elektriciteit in Vlaanderen per netbeheerder, exclusief Elia, vormen de basis van de verdeelsleutel. Deze gegevens worden aan de VREG overgemaakt in maart van het jaar N, in het kader van de jaarlijkse rapportering door de distributienetbeheerders van de op hun net geleverde elektriciteit.

6. Kennisgeving door de VREG

De VREG zal vanaf 2010 elk jaar in de maand april de berekeningen bekend maken (eventueel door publicatie op zijn website) die nodig zijn voor de solidarisering van de kosten van de minimumsteun. De netbeheerders kunnen opmerkingen overmaken binnen een periode van 15 werkdagen na de publicatie van de berekeningen.

Rechtzettingen van de hoeveelheden verdeelde elektriciteit na de datum van de bekendmaking door de VREG van de berekeningen, leiden niet tot rechtzettingen van deze berekeningen.

De distributienetbeheerders regelen onderling de uitbetaling van de tegoeden en de uit te betalen bedragen. Deze bedragen zijn exclusief btw. De onderlinge verrekening gebeurt uiterlijk 2 maanden na bekendmaking.